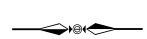

מסורת הש"ם

א) ימות קיח: כמזות עה. קדושין ו. מהג. ג) פסחים נח: יומא לג: כמזות קו: בי"מ נה. וזמחם קג.] ממזות מט. תמיד כח. ג) וגולד צו פסול צין קודס זריקה צין לאחר זריקה הכי הוא כיוצא צו ונלרשצ"א ונלראצ"ש כשהוא עם הנשר וטולד צו פסול קודס פצ"ל העתק מחלוסי גרסאות. ד) ד"ה כלג, ס) ויעיין מוספות כמזות קו: ד"ה כדלמר ומוספות וצמחם פט. ד"ה כל ומנחת מט. ד"ה ת"ל ופסחים נח: יומא לד. ד"ה העולה,

תורה אור השלם

- ואם אין לאיש גאל להשיב האשם אליו האשם המושב ליו לבדן מלבד איל הכפרים אשר יכפר בו עליו:

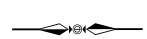
- מלבד עלת הבקר אשר לַעֲלֹת הַקֹּמֶד תַעֲשֶׂה אֶת אֵלֶּה:

- והאש על המזבח תוקד בו לא תבנה ובער עליה הבודן עצים בבקר בבקר וערך עליה העלה והקטיר עליה חלבי השלמים: ויקרא ו ה
- ואת אשר חָטָא מִן הַקֹּדֶשׁ וְשֹׁלֵם וְאֵת הַגִּישֹׁתוֹ יוֹסֵף עָלָיו וְהָתָן אֹתוֹ לִבְחֹן וּהִבְחִן יִכְפֹּר עָלָיו בְּאֵיל הָאֲשֵׁם וְנִסְלַח לוֹ: ויקרא ה טז

הגהות הב"ח

(ה) גמ' כדריש לקיס:

רבינו חננאל

דאמר ריש לקיש טב למיתב טן דו מלמיתב ארמלו. פי' ר"ח טוב לאשה לישב באישות ואפילו בעלה כעור ופעוט, מלמיתב ארמלו. פ"א, מן גוף דר ב'. הדרן עלך הגזול עצים

הגזול עצים פרק תשיעי בבא קמא

דמינה ניהא לה. להתקדש לראשון שהוא שלם על ספק זה שאם

ימות תזקק לאחיו: טן דו. גוף שנים. כלומר אשה בכל דהו נחא לה: **זה זכה בשלו וזה זכה בשלו**. ונהי נמי לרצנן דקנסו ליהויריז דקבול אשם מקמי כסף אלא לרצי יהודה מ"ט דקנים לידעיה:

לדברי רבי יהודה. ואע"ג דקנים

ליה לידעיה ה"מ היכא דאשם ראשון

קיים דיכולין בני יהויריז להקריבו

צעוד משמרתן קיימת ובהכשר אצל

אם קדמו והקריבוהו צפסול דאשם

הצא קודם הקרן פסול הוא כדמפורש

לקמן ינתן אשם השני לידעיה: **למאי**

חזי. דקמני וכו': **כגון דנפק**

משמרמס. דהני ודהני ולא תצעו בני

יהויריז את הכסף צמשמרתם ולא

בני ידעיה את האשם צמשמרתם

ואינטריך לאשמועינן דלא תימא

טעמא דרבי יהודה צדתצעו בני

יהויריז שיחזור צעוד משמרתן קיימת

אצל היכא דלא תצעו מחלו לבני

ידעיה: **קמ"ל**. דכיון דבני ידעיה

נמי לא תצעו לאשם צמשמרתן יחזור

כסף אלא אשם ויקריבוהו בני יהויריז

כשיחזור שבת משמרתם: **האשם**

המושצ [לה'] לכהן מלכד איל

הכפורים אשר יכפר צו. כלומר לא

קרצ האיל עדיין: **אנא מאשר יכפר**

קאמינא. דכתיב צלשון עתיד מדלא

כתיב אשר כיפר ונשמע דכשהשיב

לכהן את האשם דהיינו קרן הכסף

עדיין לא כיפר: **מנין שאם הביא**

מעילתו. גבי נגהה מן ההקדש

קאמר: **מעילתו**. קרן דהקדש שמעל

צו: **צאיל האשם ונסלת**. משמע

אין סליחה אלא צשניהם איל כמשמעו

האשם קרן כדיליף לקמיה הקדש

מהדיוט מה האשם דכתיב צגול הגר

קרן הוא כדאמר לעיל (דף קי.) אף אשם

דכתיב צהקדש קרן הוא: **צאיל האשם**.

משמע צאיל שהוא צא חוצה לאשם

שהוא קרן. אלמא קרן צרישא מיימי:

אין חומש מעכב. את הכפרה:

הדרן עלך הגזול עצים

קיא.

אמר רבא לעורו. תימה דהכא משמע אפילו צפסול קודם זריקה וגם כשהעור מחובר עדיין צצשר ונעשה צו פסול קודם שחיטה שהציא קודם הכסף שרי צהגאה וצוצמחם צפרק טצול יוס (דף קד. ושס) אמר רבי דס מרלה על העור צפני עצמו פי'

כשהוא מופשט ואירע פסול צצשר

הדס מרלה על העור וכשהוא עם

הצשר א^א וטולד צו פסול קודם זריקה

הכי הוא כיוצא צו אחר זריקה הורלה

צשר שעה אחת יפשיטנו ועורו לכהנים

אלמא כשהוא עם הצשר ונפסל קודם

זריקה יוצא לשריפה והכא אירע צו

פסול קודם שחיטה שהוצא קודם

הכסף ואמאי לא יצא העור לשריפה:

ת"ל העוצה עוצה ראשונה. פי'

ראשונה צצפרשת פנחם וכי

הכי דמלכד עולת הצקר גלי לך

צהדיא דמלכד צצר הקודס לו קאמר

הכי נמי מלכד איל הכפורים צצר

הקודס לו קאמר ומימה דיליף הכא

מהעולה וצפרק כל המדיר (וצמחם

דף פט. ושס^א) יליף ממלכד עולת

הצקר לחודיה וי"ל דהתם נמי אהעולה

קסמיך ועוד יש תירון אחר ואין

להאריך כאן^א:

ויילמד הקדש מהדיוט והדיוט

מהקדש. תימה אמאי

אינטריך קרא לעיל גבי הדיוט שאם

הציא אשמו עד שלא הציא גזילו לא

יצא מילף מהקדש ויש לומר דאי לאו

דאשכחן שהשעה הכתוב הדיוט להקדש

להך מילתא לא הוי ילפינן האי מהאי

לענין שאר דברים אצל השתא דאשכחן

שהשעה אותן צצמחרייהו אם הציא

אשמו תחילה לא יצא כמו כן יש

להשוותם לענין שאר דברים:

הדרן עלך הגזול עצים

עין משפט
נר מצוה

רב א ב מיי' פ"ח מהג' גזילה ואצידה הלכה יב:

רב ג מיי' פ"ח מהלכות

דמזיקין הלכה ג:

דר ד מיי' פ"ח מהג' מעילה הל' ה וועי'

צהשנות וצכ"מ]:

רה ה שס הל' ד סגמ

עשין רי:

מוסף רש"י

טב למיתב טן דר מלמיתב ארמלו. משל הוא שהנשים אומרות על בעל כל דהו, שהוא טוב לשבת עם שני גופים משבת אלמנה (קדושין חא.

ובניי"ז כחובות עה). טן דו, גופים שוים, כל דהו

בעל (יבחות קיח): צגופים

שנים. בעל ואשמו, ואפילו

אינו לה אלא לצוות בעלמא

(קדושין ז). מנין שלא

יהא דבר. נקטר צמערכה

משמערכה שחית (פסחים

נח). קודם לתמיד של

שחר. שלא יהא דבר

ימנן על מערכה גזולה

קודם לצברי הממז (יומא

גז). תלמוד לומר וערך

עליה העולה. כתר ובער

עליה הכהן כתיב. דהוא

קדוש מערכה (פסחים

נח). העולה עולה

ראשונה. מללא כתיב

וערך עליה עולה אלא

העולה. הכי קאמר וערך

עליה מיד העולה החשונה

תחלה האמורה תחלה לכל

העולות, והיינו עולת תמיד

דפרשת קרבנות (שם)

העולה משמע העולה תא

ראשון צצדרי קרבנות,

והיא עולת הצקר, שנאמר

ואמרת להם זה האשה

כו' וה"א יתירא קא דריש

(בבבבות קו: ובעיי"ז וצח"ס

קד).

הדרן עלך הגזול עצים